

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8CoCsp/1/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122486236
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Legerská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:6122486236.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Legerskej a členiek senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, zastúpený: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokát so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava – mestská časť Dúbravka, IČO: 42 185 190, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXXX/X, XXX XX E., o zaplatenie 10.020,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 13Csp/12/2023-109 zo dňa 18. septembra 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1.1. Súd prvej inštancie výrokom I. rozsudku zamietol žalobu žalobcu pre jej nedôvodnosť s poukazom na § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 1, 2, a 3, § 54a, § 39, § 580 ods. 1, § 581 ods. 2 a 3, § 560 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 497 zákona č. 513 /1991 Zb. Obchodný zákonník, § 1 ods. 2, 3 a 6, § 9 ods. 13 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, nakoľko dlžníkovi nebol poskytnutý úver, a teda veriteľ nebol oprávnený domáhať sa splnenia záväzku dlžníka. Výrokom II. priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej CSP) z dôvodu plného úspechu žalovaného vo veci.

1.2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou podanou dňa 22.11.2022 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 10.020 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 10.020 Eur od 19.08.2020 do zaplatenia na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXX zo dňa 16.04.2020 uzatvorenej podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, podľa ktorej žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi bezúčelový bezúročný a bezpoplatkový spotrebiteľský úver vo výške 10.020 Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť v 167 mesačných splátkach vo výške 60 Eur vždy k 18. kalendárnemu dňu v mesiaci počnúc dňom 18.05.2020 s termínom poslednej splátky dňa 18.03.2034. Žalovaný svoj záväzok neplnil riadne a včas v zmysle dohodnutých podmienok, čím porušil dojednania predmetnej zmluvy a stratil výhodu splátok. Nárok sa stal splatným podľa bodu č. 14 všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru dňa 18.08.2020. Žalovaný neuhradil žiadnu splátku.

1.3. Ďalej uviedol, že žalovaný po vydaní platobného rozkazu Okresným súdom Banská Bystrica podal vo veci odpor s tým, že v konaní vystupuje ako spotrebiteľ podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 16.04.2020, ktorú uzatvoril so žalobcom podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v spojení s dohodou o započítaní pohľadávok zo dňa 16.04.2020 v zmysle predošlej zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 11.05.2010. Žalovaný poukázal, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 16.04.2020 je uvádzané aj číslo predchádzajúcej zmluvy XXXXXXXXXX v spojení s novou žiadosťou o úver č. XXXXXXXXXX. V tejto súvislosti s uzatvorenou novou zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 16.04.2020 bola medzi totožnými zmluvnými stranami uzatvorená dňa 16.04.2020 aj dohoda o započítaní pohľadávok zo zmlúv o úvere, kde je konštatované, že žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 11.05.2010 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX (ďalej zmluva 1). Podľa zmluvy 1 zvyšný záväzok dlžníka voči veriteľovi predstavuje sumu vo výške 10.020 Eur. Veriteľ a dlžník uzavreli dňa 16.04.2020 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi úver vo výške 10.020 Eur (ďalej zmluva 3). Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní pohľadávky dlžníka voči pohľadávke veriteľa v poradí čo do právneho dôvodu istina, úrok, odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov alebo poplatkov, a to ku dňu podpísania dohody, na základe čoho ku dňu podpísania dohody zanikajú pohľadávka veriteľa v zmysle zmluvy 1 v rozsahu 10.020 Eur a pohľadávka dlžníka v zmysle zmluvy 3 v rozsahu 10.020 Eur, t. j. veriteľ sa zaväzuje poskytnúť dlžníkovi zvyšok úveru v zmysle zmluvy 3 vo výške 0 Eur. Žalovaný oslovil obchodnú spoločnosť BONATO, ktorá dňa 04.09.2020 vydala odborný posudok č. 42000343, kde bolo konštatované, že zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 16.04.2020 je v rozpore so zákonom. Žalovaný kontaktoval aj Národnú banku Slovenska, ktorá v odbornom vyjadrení pod č. NBSI-000-053-817 zo dňa 26.04.2021 konštatovala, že žalovaný bol poškodený. Žalovaný svoju obranu odvíja z uvedeného stanoviska NBS s tým, že dohoda o započítaní pohľadávok je v rozpore s § 54a veta druhá Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel. Žalovaný však o premlčaní nevedel (nikto mu uvedenú skutočnosť neoznámil, žalobca túto skutočnosť pred ním zatajil) a to žalobca zneužil. Konanie žalobcu možno považovať za nekalú obchodnú praktiku.

1.4. Na základe skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním konštatoval, že medzi sporovými stranami boli dňa 16.04.2020 uzavreté dve zmluvy, a to zmluva o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorej sa žalobca ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalovanému ako dlžníkovi bezúčelový spotrebiteľský úver v sume 10.020 Eur bez úroku a poplatkov a dohoda o započítaní pohľadávok zo zmlúv o úvere, na základe ktorej sa sporové strany dohodli na započítaní pohľadávky dlžníka voči pohľadávke veriteľa a to takým spôsobom, že zaniká pohľadávka veriteľa zo zmluvy 1 (zmluva o úvere zo dňa 11.05.2010 č. XXXXXXXXXX) a pohľadávka dlžníka zo zmluvy 3 (zmluva o úvere zo dňa 16.04.2020 č. XXXXXXXXXX), obe v rozsahu 10.020 Eur. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že pohľadávka žalobcu ako veriteľa zo zmluvy 1, teda zmluvy o úvere zo dňa 11.05.2010, bola v čase uzavretia dohody o započítaní dňa 16.04.2020 premlčaná.

1.5. Súd prvej inštancie vyhodnotil vzťah medzi žalobcom a žalovaným ako spotrebiteľský. Medzi žalobcom a žalovaným bola konkrétne uzavretá zmluva o bezúčelovom úvere vo výške 10.020 Eur, ktorý bol poskytnutý bez úroku a bez poplatkov. Vzhľadom na uvedené by sa na predmetný úver nemal vzťahovať v zmysle § 1 ods. 3 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov citovaný zákon. Aj napriek uvedenému súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetnému úveru bude poskytnutá ochrana zákona č. 129/2010 Z. z., a to vzhľadom na skutočnosť, že zmluvu vyhotovoval samotný žalobca, ktorý žalovaného nielen označením zmluvy, ale aj ďalších jej náležitostí a poučení ubezpečil, že poskytnutý úver je spotrebiteľským a že požíva ochranu zákona č. 129/2010 Z. z. Za situácie, keď žalobca ubezpečil spotrebiteľa, že sa jedná o spotrebiteľský úver podľa spomínaného zákona, pričom samotný spotrebiteľ sa domáha ochrany podľa predmetného zákona, bolo by v rozpore s dobrými mravmi, aby súd túto zvýšenú ochranu spotrebiteľovi neposkytol, ak ho veriteľ ubezpečil, že túto ochranu pri uzatváraní zmluvy má.

1.6. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný ako spotrebiteľ už v podanom odpore namietal, že by od veriteľa získal finančné prostriedky v rozsahu 10.020 Eur na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 16.04.2020. Žalovaný k tomu uviedol, že spolu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorá je predmetom tohto konania, so žalobcom uzatvoril aj dohodu o započítaní pohľadávok zo zmlúv o úvere, na základe ktorej došlo k započítaniu pohľadávky žalobcu z predchádzajúceho zmluvného vzťahu založeného zmluvou

č. XXXXXXXXXX. Z predmetnej dohody o započítaní vyplýva, že veriteľ a dlžník uzavreli dňa 11.05.2010 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, ktorá je v dohode ďalej označovaná ako zmluva

1 a dňa 16.04.2020 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, ktorá je v dohode ďalej označovaná ako zmluva 3. V predmetnej dohode sa dohodli na započítaní pohľadávky dlžníka voči pohľadávke veriteľa, a to takým spôsobom, že zaniká pohľadávka veriteľa zo zmluvy

1 a pohľadávka dlžníka zo zmluvy 3, obe v rozsahu 10.020 Eur. Žalobca uvedené skutočnosti nijakým spôsobom nepoprel, hoci ho súd vyzval na doplnenie skutkových tvrdení ohľadom spôsobu poskytnutia úveru žalovaného, a preto súd prvej inštancie tieto skutočnosti považoval za nesporné. Žalovaný ďalej tvrdil, že pohľadávka veriteľa zo zmluvy 1 bola v čase uzavretia dohody o započítaní dňa 16.04.2020 premlčaná, pričom žalobca túto skutočnosť počas celého konania nijakým spôsobom nespochybnil, a preto súd túto skutočnosť o premlčaní pohľadávky veriteľa považoval za nespornú.

1.7. Súd prvej inštancie uzavrel, že ak pohľadávka veriteľa zo zmluvy 1 bola premlčaná, zákon v § 581 ods. 3 Občianskeho zákonníka upravuje, že aj premlčaná pohľadávka môže byť započítaná, ale len formou dohody medzi veriteľom a dlžníkom, čo v prejednávanej príhode bolo zo strany veriteľa splnené. Avšak žalovaný správne poukázal na druhú vetu § 54a Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel. Splnenie uvedenej podmienky je povinný preukázať veriteľ, najmä za stavu, že túto skutočnosť žalovaný ako spotrebiteľ popiera. Veriteľ však v tomto smere nijakú aktivitu nevyvinul, žiadne skutkové tvrdenia neprodukoval a nesplnil si ani svoju dôkaznú povinnosť, a preto súd prvej inštancie prijal záver, že dohoda

o započítaní zo dňa 16.04.2020 je neplatnou pre rozpor so zákonom, v dôsledku čoho nedošlo k zániku pohľadávky žalobcu ako dlžníka zo zmluvy 3 na poskytnutie peňažných prostriedkov na účely poskytnutia úveru zo zmluvy 3.

2.1. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.2. Žalobca uviedol, že svojim podaním žiadal o vydanie platobného rozkazu o zaplatenie 10.020 Eur s príslušenstvom titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 16.04.2020, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 10 020 Eur. Poukázal, že žalovaný svoju vôľu uzavrieť zmluvu o úvere potvrdil svojim podpisom a bol si vedomý svojich záväzkov vyplývajúcich z predmetnej zmluvy. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, a to nie len z formálneho hľadiska, ale aj z hľadiska materiálneho prevedenia, boli všeobecné podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru a priamo na prednej strane zmluvy o úvere sa uvádza, že spotrebiteľ vyhlasuje, že súhlasí s obsahom zmluvy, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, nemá k nim výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať a potvrdzuje prevzatie zmluvy o spotrebiteľskom úvere vrátane všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru. Vzhľadom na túto skutočnosť je nepochybné, že dlžník podpisom zmluvy o úvere jednoznačne prejavil svoju vôľu byť nimi viazaný. Uzavretie zmluvy o úvere samostatne bez toho, aby prejav vôle zahŕňal aj vôľu byť viazaný všeobecnými podmienkami neprichádza do úvahy.

2.3. Žalobca dal do pozornosti, že v prípade, ak žalovaný po podpise zmluvy o spotrebiteľskom úvere nadobudol pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu alebo že odplata, úrok či ročná percentuálna miera nákladov je vysoká, mal právo odstúpiť od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy. Uvedené právo nevyužil, z čoho vyplýva, že súhlasil s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a so všetkými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru.

2.4. V prípade osoby žalovaného mal žalobca za to, že sa jedná o osobu, ktorá má rozumové schopnosti na úrovni primerane spôsobilej osoby schopnej vnímať a posúdiť zmysel a účel konania ako i jazykové vyjadrenia právnych úkonov obsiahnuté v listinách, ktoré podpísal. Žalovaný navyše nebol k podpisu zmluvy o úvere donútený a podpisy činil bez akéhokoľvek psychického či fyzického nátlaku. Ohľadom vážnosti prejavu vôle poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 9Co/343/2013, rozsudok SDEÚ zo dňa 16.07.1998 vo veci C-210/96, rozsudok SDEÚ zo dňa 12.01.2006 vo veci C-361/04, bod 18. preambuly Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 s tým, že nemožno hovoriť o nedostatku vážnosti vôle na strane žalovaného, ktorý bol pri uzavieraní zmluvy o úvere dobre informovaný avšak ľahostajný. Uvedenému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu určením absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere. Nedostatok opatrnosti spotrebiteľa taktiež nespôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu.

2.5. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný v zmluve výslovne prehlásil a svoje vyhlásenie potvrdil svojim podpisom, že úver bol poskytnutý zmenkou.

2.6. Záverom poukázal na § 39 Občianskeho zákonníka s tým, že Občiansky zákonník spája neplatnosť právneho úkonu na prvom mieste s právnym úkonom, ktorý svojim obsahom či účelom odporuje zákonu. Z hľadiska absolútnej neplatnosti právneho úkonu je dôležitý efekt (výsledok) tohto konania, t. j. nedovolenosť právneho úkonu (rozpor so zákonom).

3.1. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, pričom zotrval na obsahu podaného odporu proti platobnému rozkazu, stotožnil sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol zákonne. Dôvody odvolania žalobcu považoval za nedôvodné, keďže sa nezaoberajú meritom.

3.2. Uviedol, že si bol vedomý svojich záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere, ale s presvedčením o rovnosti strán. Žalobca v snahe dosiahnuť zisk konal v rozpore s právom a opomenul, že uzavretie zmluvy je platné a účinné len vtedy, ak obe strany dodržia zákonné kritériá, inak je právny úkon neplatný. Konanie žalobcu sa prieči nielen zákonu, ale aj dobrým mravom. Pri podpise zmluvy boli žalovanému zatajené zásadné právne skutočnosti, o ktorých žalovaný nevedel. Žalobca konal účelovo a cielene uviedol žalovaného do omylu. Žalovaný nejednal ľahkovážne, bol uzročený, že žalobca koná v súlade s právom, čo sa preukázalo ako omyl.

4. V odvolacej replike žalobca zotrval na svojom odvolaní s tým, že neeviduje úhradu pohľadávky z poskytnutého úveru.

5. Žalovaný v odvolacej duplike zotrval na obsahu svojich predchádzajúcich podaní. Doplnil, že žalobca sa bez dôkazov odvoláva na skutočnosť, že neeviduje úhradu pohľadávky žalovaného k poskytnutému úveru, avšak nevyjadril sa k žiadnym relevantným skutočnostiam a dôkazom, ktoré predložil žalovaný. Žalovaný zopakoval, že o premlčaní spornej pohľadávky nevedel.

6.1. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach odvolania (§ 379, § 380 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) pričom dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

6.2. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán sporu, dôkazy vyhodnotil správne, v súlade so zásadami v § 191 CSP, zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie odôvodnil riadne a v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP.

6.3. Odvolací súd posúdením vyjadrení strán sporu v odvolacom konaní, ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie zistil, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými podstatnými tvrdeniami strán prednesenými v konaní, a preto nie je dôvod na postup odvolacieho súdu podľa § 387 ods. 3 prvá veta

CSP. V tomto smere odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 78/2005 zo 16. marca 2005, podľa ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, pokiaľ zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

6.4. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadami týkajúcimi sa procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

6.5. Žalobca v odvolaní namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

6.6. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho § 365 ods. 1 písm. f) CSP spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

6.7. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

6.8. Žalobcom uplatnené odvolacie dôvody neboli spôsobilé privodiť zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

6.9. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom uznesení súdu prvej inštancie. Pri posudzovaní vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie je nevyhnutné len zdôrazniť okolnosti podstatné a rozhodné, ktoré súvisia s odvolacími dôvodmi. Tento postup krajského súdu ako odvolacieho súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 8. októbra 2009, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutia prvoinštančného a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, obe konania z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). V tejto súvislosti odvolací súd vychádza aj zo záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedených v rozsudku sp. zn. 2Cdo/170/05, v zmysle ktorého pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

6.10. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd poukazuje na § 54a veta druhá Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel. Teda akákoľvek novácia premlčaného záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy, v predmetnej veci dohodou sporových strán o započítaní pohľadávok zo zmlúv o úvere zo dňa 16.04.2020, alebo akékoľvek iné obnovenie vymáhateľnosti, je možné len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel. V prípade absencie vedomosti dlžníka o premlčaní práva zo spotrebiteľskej zmluvy je takáto dohoda absolútne neplatná pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Dôkazné bremeno, že dlžník o premlčaní vedel, nesie veriteľ. V súdnej veci v tomto smere žalobca dôkazné bremeno neuniesol. V konaní nebola preukázaná vedomosť žalovaného o obsahu premlčania a jeho právnych následkoch.

6.11. Za danej situácie, vzhľadom na neplatnosť dohody o započítaní pohľadávok zo zmlúv o úvere zo dňa 16.04.2020, tak nedošlo k započítaniu vzájomných pohľadávok žalobcu a žalovaného a ich zániku,

a teda nezaničil ani záväzok žalobcu poskytnúť peňažné prostriedky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 16.04.2020 žalovanému, ktorých poskytnutie žalobca nepreukázal. Ak na základe uvedenej zmluvy o úvere neboli poskytnuté peňažné prostriedky, nevznikla žalovanému povinnosť žiadne peňažné prostriedky vrátiť.

6.12. Pokiaľ žalobca v odvolaní argumentoval tým, že úver bol žalovanému poskytnutý zmenkou, tak tieto tvrdenia a dôkazy k nim mohol a mal žalobca produkovať v konaní pred súdom prvej inštancie, ktorý žalobcu vyzval, aby uviedol akým spôsobom bol žalovanému poskytnutý úver a kedy došlo k odovzdaniu peňažných prostriedkov, resp. aby uviedol z akého dôvodu k poskytnutiu peňažných prostriedkov nedošlo, nakoľko žalovaný na pojednávaní poprel, že by dostal sumu 10.020 Eur. Žalobca však na výzvu súdu prvej inštancie nereagoval. Odvolací súd na tieto prostriedky procesného útoku nemohol podľa

§ 366 písm. d) CSP prihliadať z dôvodu, že žalobca ich neuplatnil v konaní pred súdom prvej inštancie, hoci tak urobiť mohol. Zároveň odvolací súd poukazuje, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 16.04.2020 je uvedené, že úver bude poskytnutý bankovým prevodom.

6.13. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol za aplikácie § 255 ods. 1 CSP vychádzajúc zo zásady úspechu.

6.14. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že žalobca zastúpený advokátom síce formálne namieta existenciu nesprávneho zistenia skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia veci, obsahovo ale ničím nevysvetlil, o aký omyl súdu prvej inštancie pri aplikácii práva na zistený skutkový stav má ísť, v čom spočíva, resp. ktorý právny predpis nepoužil súd správne alebo ktorý nesprávne interpretoval, alebo ktoré nesprávne závery vyvodil zo správnych skutkových záverov. Pre zákonu zodpovedajúce uplatnenie odvolacieho dôvodu nie je postačujúce, aby odvolateľ v odvolaní len označil niektorý z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 CSP tým, že poukáže na ustanovenie zákona alebo odcituje jeho text. Ustanoveniu § 363 CSP zodpovedá a ním uloženej osobitnej náležitosti odvolania vyhovuje len také odvolanie, v ktorom sa uvádza, z konkrétne ktorých dôvodov sa napáda rozhodnutie súdu prvej inštancie. Predpokladom toho je, že odvolateľ popíše okolnosti, z ktorých usudzuje, že určitý odvolací dôvod je daný, že teda aj dostatočne konkrétne uvedie, v čom vlastne vidí nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie. Pokiaľ v odvolaní chýba táto osobitná náležitosť, nie je vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu uplatneným odvolacím dôvodom v zmysle § 380 CSP vymedzený obsah prieskumnej činnosti odvolacieho súdu a rozhodnutie súdu prvej inštancie napadnuté odvolaním nie je možné preskúmať z hľadiska opodstatnenosti takto uplatneného odvolacieho dôvodu. Žalobca však v odvolaní neuviedol, v čom považuje za nesprávny právny záver súdu prvej inštancie o neplatnosti dohody o započítaní, v dôsledku čoho nedošlo k zániku pohľadávky žalobcu ako dlžníka zo zmluvy 3 na poskytnutie peňažných prostriedkov. Žalobca záver súdu prvej inštancie vôbec nenamietal.

7. Odvolací súd tak na základe vyššie uvedeného podľa § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

8. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP. Vzhľadom na to, že žalovaný mal v odvolacom konaní plný úspech, má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % proti žalobcovi, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. Z obsahu spisu však žalovanému žiadne trovy konania nevyplývajú, preto žalovanému odvolací súd nárok na ich náhradu nepriznal.

9. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)
 - dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)
 - dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)
 - dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
 - v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
 - dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).